

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/217/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013200489
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1013200489.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu AUTO - AZ, s.r.o., Bratislavská 20, 900 51 Zohor, IČO: 35 797 541, zastúpeného Miroslavom Kučerom, advokátom, so sídlom Krajinská 30, 821 06 Bratislava, proti žalovanému Slovenskej inšpekcii životného prostredia, ústredie, Jeséniová 17D, 831 01 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 4396000313/642-3943Bar zo dňa 11. februára 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/66/2013-56 zo dňa 4. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/66/2013-56 zo dňa 4. februára 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 4396000313/642-3943Bar zo dňa 11. februára 2013 v napadnutej časti týkajúcej sa uloženej pokuty vo výške 7.000,- € z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi na účet jeho advokáta trovy konania vo výške 712,38 €, z toho 572,38 € z titulu trov právneho zastúpenia a 140 € na náhradu súdnych poplatkov.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 4396000313/642-3943Bar zo dňa 11.02.2013 bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

V odôvodnení poukázal na § 19 ods. 3 písm. b), písm. c), § 78 ods. 4 zákona č. 233/2001 Z.z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 223/2001 Z.z.“), z ktorých vyplýva, že ten, kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu, je povinný pri vykupovaní odpadu farebných kovov a iného kovového odpadu od fyzických osôb vyžadovať preukázanie totožnosti predložením dokladu totožnosti fyzickej osoby alebo zodpovedného zástupcu právnickej osoby. Údaje, ktoré je povinný získať, majú byť v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého bydliska, rodné číslo a obchodné meno a sídlo právnickej osoby alebo miesto podnikania fyzickej osoby - podnikateľa, od

ktorých sa kovový odpad vykupuje. Zároveň je osoba vykonávajúca zber odpadov vrátane ich výkupu povinná viesť a uchovávať evidenciu o vyššie uvedených osobách.

Z logického výkladu ustanovení § 19 ods. 3 písm. b), písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. podľa názoru krajského súdu vyplýva, že evidencia o osobách, od ktorých sa kovový odpad vykupuje, musí obsahovať aj údaj o rodnom čísle fyzickej osoby (okrem ostatných údajov uvedených v § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z.). Viesť a uchovávať evidenciu o osobách v celom rozsahu podľa § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. je povinný ten, kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu. Preukaz totožnosti zákon č. 223/2001 Z.z. v súvislosti s vyššie uvedenými evidenčnými povinnosťami spomína ako povinný doklad, ktorý má podnikateľ pri vykupovaní odpadu z farebných kovov a iného kovového odpadu vyžadovať od osôb, od ktorých sa kovový odpad vykupuje a zároveň povinnosť takýchto osôb sa preukazom totožnosti preukázať. Zákon neukladá tomu, kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu, povinnosť evidovať čísla preukazov totožnosti, ani v takejto podobe evidenciu uchovávať.

Pokiaľ žalobca viedol a uchovával evidenciu o osobách, od ktorých vykupoval kovový odpad, bez údajov o rodných číslach, konal v rozpore s výslovným znením § 19 ods. 3 písm. b), písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. v znení účinnom v čase rozhodnom pre správne konanie. Žalovaný mal v konaní za preukázané, že žalobca v období od 01.01.2011 do 19.06.2012 (kontrolované obdobie) nevedol na svojich prevádzkach evidenciu v úplnom rozsahu, ako to ustanovuje § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., a žalobca túto skutočnosť ani nepopieral. Týmto opomenutím sa žalobca dopustil správneho deliktu, za ktorý mu bola podľa zákona uložená sankcia na dolnej hranici stanovenej zákonnej sadzby.

Na tvrdenie žalobcu, že § 19 zákona č. 223/2001 Z.z. je v rozpore so zákonom o ochrane osobných údajov krajský súd uviedol, že sa s touto námietkou nestotožnil a zdôrazňuje, že povinnosť viesť a uchovávať evidenciu v rozsahu, ako bolo vyššie uvedené, je daná zákonom č. 223/2001 Z.z. I keď žalobca bližšie nevysvetlil, v čom vidí rozpor zákona č. 223/2001 Z.z. so zákonom o ochrane osobných údajov, krajský súd poukazuje na skutočnosť, že evidenčná povinnosť bola žalobcovi uložená zákonom, ktorého porušenie mal správny orgán nad všetky pochybnosti v preskúmanom konaní za preukázané. Krajský súd poukazuje na § 9 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov, podľa ktorého výnimku zo zákazu spracúvania osobných údajov možno ustanoviť osobitným zákonom, ktorý ustanovuje zoznam osobných údajov, účely spracúvania a okruh dotknutých osôb. Takýmto zákonom špeciálnym k zákonu o ochrane osobných údajov je práve zákon č. 223/2001 Z.z. Preto krajský súd námietky žalobcu z tohto hľadiska považoval za neopodstatnené.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu o porušení § 9 ods. 2 Správneho poriadku a s poukazom na vyjadrenie žalovaného opísané na str. 2 a 3 tohto rozsudku krajský súd dospel k záveru, že tvrdenie, podľa ktorého sa Ing. Kucko - zamestnanec prvostupňového správneho orgánu, zúčastnil na konaní a rozhodovaní o odvolaní žalovaného, nebolo ničím preukázané.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si žalobca uplatnil trovy prvostupňového aj odvolacieho konania.

V odvolaní uviedol rovnaké skutočnosti ako v podanej žalobe a ďalej uviedol, že sa nestotožňuje s výkladom krajského súdu, podľa ktorého z ustanovenia § 19 ods. 3 písm. b), písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. vyplýva, že evidencia o osobách, od ktorých sa kovový odpad vykupuje, musí obsahovať aj údaj o rodnom čísle fyzickej osoby (okrem ostatných údajov uvedených v § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z.). Podľa žalobcu sa s takýmto výkladom v žiadnom prípade nemožno stotožniť,

takýto výklad je v rozpore s požiadavkou právnej istoty (vo väzbe na obsah uloženej právnej povinnosti), s účelom povinnosti uloženej v ustanovení § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. a s právnou úpravou ochrany osobných údajov v zákone č. 428/2002 Z.z. (účinnom v čase vydania prvostupňového správneho rozhodnutia).

K otázke právnej istoty žalobca uviedol, že ustanovenie § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. vôbec nestanovuje rozsah evidencie, ktorú je osoba vykonávajúca zber odpadov vrátane ich výkupu povinná viesť, v žiadnom prípade nestanovuje povinnosť v rámci tejto evidencie uvádzať rodné číslo. Ustanovenie § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. (na ktoré poukázal krajský súd) síce uvádza rozsah osobných údajov, vrátane rodného čísla, nie však ako osobné údaje, ktoré je osoba vykonávajúca zber odpadov vrátane ich výkupu povinná uvádzať v evidencii vedenej podľa ustanovenia § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., ale ako osobné údaje, v rozsahu ktorých je táto osoba povinná vyžadovať preukázanie totožnosti predložením dokladu totožnosti. Ustanovenie § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. neodkazuje vo vzťahu k rozsahu predpísanej evidencie na ustanovenie § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z., preto neexistuje žiadny podklad pre záver krajského súdu, že osoba vykonávajúca zber odpadov vrátane ich výkupu je povinná podľa ustanovenia § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. viesť evidenciu o fyzických osobách v rozsahu osobných údajov uvedených v ustanovení § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z..

Podľa názoru žalobcu výklad ustanovení § 19 ods. 3 písm. b), písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., ktorý uviedol krajský súd v odôvodnení je extenzívnym výkladom. Žalobca má za to, že je v rozpore s požiadavkou právnej istoty, ktorá je imanentnou súčasťou právneho štátu, aby obsah právnej povinnosti, ktorej porušenie je sankcionované uložením pokuty, jednoznačne nevyplýval z právneho predpisu, ale bol vyvodzovaný správnym orgánom (a následne pri napadnutí správneho rozhodnutia správnym súdom) extenzívnym výkladom príslušných právnych predpisov.

Žalobca má za to, že pokiaľ z ustanovenia § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. jednoznačne nevyplýval rozsah evidencie, ktorú bol žalobca povinný viesť, takáto skutočnosť nemôže byť na ťarchu žalobcu a žalobcovi nemohla byť uložená pokuta za povinnosť, ktorá nebola jednoznačne stanovená v zákone.

K účelu uloženej povinnosti žalobca uviedol, že je nesporné, že účelom vedenia a uchovávanía evidencie podľa ustanovenia § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. je zachovanie možnosti identifikácie fyzických osôb, od ktorých boli vykúpené odpady (príp. ktoré konali v mene právnických osôb, od ktorých boli vykúpené odpady). Takýto účel je zachovaný tak pri vedení evidencie v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu a rodné číslo, ako aj pri vedení evidencie v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu a číslo občianskeho preukazu (ako evidenciu viedol žalobca). Konanie žalobcu preto jednoznačne napĺňalo účel sledovaný predmetným zákonným ustanovením. Uloženie pokuty žalobcovi je preto formálne, bez akéhokoľvek materiálneho odpodstatnenia.

K rozporu s právnou úpravou ochrany osobných údajov žalobca namietal, že požiadavka na uvádzanie rodného čísla v evidencii podľa ustanovenia § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. je v rozpore s právnou úpravou ochrany osobných údajov v zákone č. 428/2002 Z.z. (ktorý bol účinný v čase vydania prvostupňového správneho rozhodnutia). Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku síce uvádza, že žalobca údajne „nevysvetlil, v čom vidí rozpor zákona o odpadoch so zákonom o ochrane osobných údajov“, ale takéto vyjadrenie podľa žalobcu nezodpovedá skutočnosti.

Žalobca tak v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, v samotnej správnej žalobe, a rovnako aj na pojednávaní pred krajským súdom dňa 04.02.2015 poukázal na to, že rodné číslo ako všeobecne použiteľný identifikátor je osobitnou kategóriou osobných údajov so zvýšenou ochranou (§ 8 ods. 2 zákona č. 428/2002 Z.z.) a poukázal aj na ustanovenie § 7 zákona č. 428/2002 Z.z. Žalobca zdôraznil, že zákon č. 223/2001 Z.z. v ustanovení § 19 ods. 3 písm. c) nestanovuje povinnosť uvádzať v predpísanej evidencii rodné číslo (absencia ustanovenia zoznamu osobných údajov), a rovnako nestanovuje účel spracúvania osobných údajov vedením predpísanej evidencie (absencia ustanovenia

účelu). Uvedené ustanovenie preto nemožno považovať za ustanovenie „osobitného zákona“ pre účely ustanovenia § 7 ods. 3 zákona č. 428/2002 Z.z. Uvádzanie rodného čísla v evidencii vedenej podľa ustanovenia § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. by preto bolo porušením povinností podľa zákona č. 428/2002 Z.z.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol a napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Podľa názoru žalovaného žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, a preto žalovaný trvá na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a zisteniach. S názorom žalobcu týkajúceho sa nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom sa žalovaný nestotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.10.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z., kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu je okrem povinností podľa odseku 1 povinný pri vykupovaní odpadu z farebných kovov, odpadu podľa písmen d) až g) a pri vykupovaní iného kovového odpadu od fyzických osôb vyžadovať preukázanie totožnosti predložením dokladu totožnosti fyzickej osoby alebo zodpovedného zástupcu právnickej osoby, alebo fyzickej osoby - podnikateľa v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu, rodné číslo a obchodné meno a sídlo právnickej osoby alebo miesto podnikania fyzickej osoby - podnikateľa, od ktorých sa kovový odpad vykupuje.

Podľa § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu je okrem povinností podľa odseku 1 povinný viesť a uchovávať evidenciu o osobách podľa písmen b), d) a e), o druhoch a množstve kovových odpadov od nich vykúpených a v prípade, že ide o odpad z farebných kovov, iný kovový odpad podľa písmen d) až g) alebo o iný kovový odpad vykúpený od fyzických osôb aj opis a fotodokumentáciu vykúpeného odpadu.

Podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z., pokutu od 7 000 do 16 000 eur uloží príslušný orgán štátnej správy odpadového hospodárstva právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá poruší zákaz ustanovený v § 18 ods. 3 písm. o) alebo povinností pri zbere kovových odpadov vrátane ich výkupu ustanovené v § 19 ods. 3 písm. b) až g).

Podľa § 79 ods. 2 zákona č. 223/2001 Z.z., pri ukladaní pokuty sa prihliada najmä na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, na rozsah ohrozenia zdravia ľudí a životného prostredia, prípadne na mieru ich poškodenia.

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že Slovenská inšpekcia životného prostredia, inšpektorát

životného prostredia Bratislava, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 4396103212/8662-31337/Kuc zo dňa 06.11.2012 uložila žalobcovi na základe kontroly zo dňa 25.04.2012 vykonanej u žalobcu na prevádzkach Bratislavská 20, Zohor a Pezinská ulica, Malacky, pokutu za kontrolou zistené nedodržiavanie ustanovení zákona č. 223/2001 Z.z. za kontrolované obdobie od 01.01.2011 do 19.06.2012 podľa § 78 ods. 2 písm. a) zákona č. 223/2001 Z.z. vo výške 100 €, podľa § 78 ods. 1 písm. g) zákona č. 223/2001 Z.z. spolu vo výške 300 €, podľa § 78 ods. 2 písm. d) zákona č. 223/2001 Z.z. vo výške 100 € a podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. vo výške 7.000 €, teda celkovo 7.500 €. Pokutu podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. vo výške 7.000 € uložil prvostupňový správny orgán žalobcovi za to, že nevedol v kontrolovanom období na prevádzkach evidenciu podľa § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., a namiesto rodného čísla sa v evidencii uvádza číslo občianskeho preukazu.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 43 960 003 13/642-3943/Bar zo dňa 11.02.2013 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie zamietol. Žalovaný nezistil v prvostupňovom rozhodnutí, ani v konaní, ktoré mu predchádzalo, také nedostatky, pre ktoré by predmetné rozhodnutie musel zmeniť alebo zrušiť. Žalovaný považuje jednotlivé výšky pokút za primerané a konštatoval, že nie je dôvod na ich zmenu alebo zrušenie.

Z rozhodnutí správnych orgánov je zrejmé, že na základe vykonanej kontroly na prevádzkach žalobcu zo dňa 25.04.2012 bolo zistené u žalobcu porušovanie niekoľkých ustanovení zákona č. 223/2001 Z.z. v období od 01.01.2011 do 19.06.2012, a to § 78 ods. 1 písm. g), § 78 ods. 2 písm. a), písm. d) a § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. Žalobca v konaní pred správnymi orgánmi ako aj v konaní pred súdom namietal iba uloženie pokuty podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. vo výške 7.000 € za to, že nevedol v kontrolovanom období v prevádzkach evidenciu podľa § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. a namiesto rodného čísla v evidencii uvádzal číslo občianskeho preukazu.

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k odlišnému záveru ako krajský súd a žalovaný, podľa ktorých pokiaľ žalobca viedol a uchovával evidenciu o osobách, od ktorých vykupoval kovový odpad, bez údajov o rodných číslach, konal v rozpore s ustanoveniami § 19 ods. 3 písm. b), písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. Zo znenia § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. vyplýva, že kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu je povinný pri vykupovaní odpadu z farebných kovov, odpadu a pri vykupovaní iného kovového odpadu od fyzických osôb vyžadovať preukázanie totožnosti predložením dokladu totožnosti fyzickej osoby alebo zodpovedného zástupcu právnickej osoby, alebo fyzickej osoby - podnikateľa v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu, rodné číslo a obchodné meno a sídlo právnickej osoby alebo miesto podnikania fyzickej osoby - podnikateľa, od ktorých sa kovový odpad vykupuje. Ustanovenie § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. síce stanovuje pre toho, kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu, povinnosť viesť a uchovávať evidenciu o osobách podľa § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z., ale neustanovuje, v akom rozsahu sa má táto evidencia viesť a uchovávať.

Tým, že žalobca viedol a uchovával evidenciu o osobách, od ktorých vykupoval kovový odpad, ale bez údajov o rodnom čísle, tak podľa názoru odvolaciemu súdu neporušil povinnosť uvedenú v § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., nakoľko takúto evidenciu osôb viedol a uchovával a samotný zákon č. 223/2001 Z.z. nikde neustanovuje, v akom rozsahu má žalobca uvedenú evidenciu viesť a uchovávať (napríklad tak ako to zákonodarca uvádza v § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z.). Navyše žalobca v predmetnej evidencii uvádza číslo občianskeho preukazu osôb, od ktorých vykupoval kovový odpad, a tento údaj je jedinečný a nezameniteľný so žiadnym iným, a navyše umožňuje v prípade potreby aj získanie informácie o rodnom čísle.

Odvolací súd sa preto nemohol stotožniť so záverom krajského súdu, ako aj správnych orgánov, že žalobca konal v rozpore s výslovným znením § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. Výklad ustanovenia § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., ktorý prijal žalovaný a podľa ktorého by vedenie a uchovávanie evidencie osôb malo byť v rovnakom rozsahu ako evidencia osôb podľa § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. je príliš extenzívny a voči žalobcovi neprimerane prísny. Je

zrejme, že účelom zákona č. 223/2001 Z.z. v ustanovení § 19 ods. 3 písm. c) je zachovávanie identifikácie osôb, od ktorých boli vykúpené odpady, a preto vedenie a uchovávanie evidencie s uvedením čísla občianskeho preukazu tento účel podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne spĺňa. Navyše vychádzajúc z dolnej hranice pokuty podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. vo výške 7 000 € možno usudzovať, že zákonodarca nemal v úmysle trestať takýto nepodstatný nedostatok v evidencii, ale závažné porušenia zákona, vylučujúce možnosť následnej identifikácie osôb, od ktorých boli odpady vykúpené. Aj z ustanovenia § 79 ods. 2 zákona č. 223/2001 Z. z., ktoré ukladá žalovanému povinnosť prihliadať pri ukladaní pokuty podľa § 78 ods. 4 na rozsah ohrozenia zdravia ľudí a životného prostredia, prípadne na mieru ich poškodenia, možno usudzovať, aké konanie má byť postihované pokutou v rozsahu od 7000 do 16000 €.

K ústavne súladného výkladu sa venoval vo svojej judikatúre aj Ústavný súd SR, ktorý k výkladu práva v náleze sp. zn. III. ÚS 341/07 zo dňa 01.07.2008 konštatoval: „Pri výklade aplikácie ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvoradne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (článok 152 ods. 4 Ústavy SR). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy SR totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie článku 2 ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Odvolací súd ďalej uvádza, že pokuta podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. je právnym následkom za porušenie povinností pri zbere kovových odpadov vrátane ich výkupu a pri určení jej výmery má správny orgán postupovať v súlade so zásadou zákonnosti, primeranosti, individualizácie a je povinný prihliadnuť na závažnosť porušenia povinností ustanovených v § 19 ods. 3 písm. b) až g) zákona č. 223/2001 Z.z. Nakoľko však v prípade žalobcu nebolo preukázané porušenie povinností ustanovenej v § 19 ods. 3 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., na uloženie pokuty podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. nie je zákonný dôvod.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného v napadnutej časti týkajúcej sa uloženej pokuty vo výške 7.000 € zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v celkovej výške 712,38 €. Žalobcovi vznikli trovy jednak z titulu zaplatených súdnych poplatkov za žalobu a odvolanie 2x70 € a jednak z titulu trov právneho zastúpenia podľa pripojeného vyčíslenia, a to v prvostupňovom konaní z titulu odmeny za tieto úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 130,16 €, 2. podanie žaloby vo výške 130,16 € a 3. účasť na pojednávaní dňa 04.02.2015 vo výške 139,83 €, k tomu paušálne náhrady 2x 7,81 € a 1x 8,39 € (spolu 424,16 €) a v odvolacom konaní za podanie odvolania vo výške 139,83 € + režijný paušál vo výške 8,39 € (spolu 148,22 €) podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Prisúdenú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokáta žalobcu (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.